

- Недей, мамо. Нищо ми няма...

Едва след обяд тя склони да излезе с другарките си на сбора при Света гора.

Целият град беше излязал навън на простор, да се повесели далеч от тесните, тъмни улички на крепостния град. Празнично облечени хора, със засмени лица, се блъскаха край панаирските бараки и разглеждаха стоката донесена от всички краища на България и далечните чуждоземни пазари. Само веднъж в годината търговци виждаха толкова много, толкова скъпи и толкова разнообразни неща на едно място. Ана и другарските ѝ се промъкваха от барака на барака и гледаха със жадни очи хубавите работи, които търговците с високи викове се мъчеха да нахвалат. Какво нямаше там! Скъпи византийски аксамити, копривени кърпи, египетски платове, златни сребърни конци от Генуа, червени кожи, венециански сапуни, лаванда, мускус... Зад бараките, по-близо до града, се тъпяха чарди от свини, овце, коне, кози... Там се продаваше също месо от птици и дивеч, риба, лъблики, орехи, сушени плодове...

Всеки можеше да си купи това, което му е било на сърце цяла година. Виковете на продавачите се смесваха с глухите думкания на тъпаните, с високия писклив призив на гайдите, с крясъците на проповедници и фокусници. Под едно дърво се тъпеше голяма навалица около един богомил-странник, който закликаше хората да не се увличат в бесовски изкушения. Недалеч от него, силяр-целебник продаваше сухи жаби, човешки черепи и кости, вълчи сърца и прах от змийски кожи. Малко по-нататък двама едри борци събираха около себе си купове любопитни. И цялата тази пестра тъпна от граждани, войскари, селяни, монаси, проповедници, скитници, се блъскаше с гръмки смехове, остри викове, крамоли, песни. С накривени до ухото ниски сплеснати гугли и блеснали от вино очи, момците се суетеха около девойките, които задъхани, с пламнали